

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SIA „Maxima Latvija”

Strona pozwana: Konkurences padome

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy analizowane w niniejszej sprawie porozumienie, podpisane pomiędzy wynajmującego lokale handlowe a sprzedawcą detalicznym (referencyjny wynajmujący), które ogranicza prawo wynajmującego do decydowania indywidualnie bez zgody owego najemcy referencyjnego, o innych umowach najmu lokali handlowych na rzecz potencjalnych konkurentów referencyjnego najemcy, należy uznać za porozumienie pomiędzy przedsiębiorcami, którego celem jest uniemożliwienie, ograniczenie lub zakłócenie konkurencji w rozumieniu art. 101 ust. 1 TFUE?
- 2) Czy należy dokonać, a jeżeli tak, to w jakim celu analizy struktury rynku przy ocenie zgodności porozumienia z postanowieniami art. 101 ust. 1 TFUE?
- 3) Czy władza i wzrost władzy na rynku stron porozumienia, o którym mowa w niniejszej sprawie, jest okolicznością, którą konieczne należy wziąć pod uwagę przy ocenie zgodności tego porozumienia z postanowieniami art. 101 ust. 1 TFUE?
- 4) Czy w celu oceny istoty porozumienia i zbadania, czy zachodzą elementy składające się na zakazane porozumienie, konieczne jest zbadanie, czy ma ono wpływ na rynek, czy okoliczność, że ma ono wpływ na rynek może wystarczać sama w sobie do orzeczenia, że porozumienie odpowiada pojęciu zakazanego porozumienia, czyniąc zbytecznym ocenę, czy rzeczywiście doszło do niekorzystnych skutków?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof
(Austria) w dniu 18 lipca 2014 r. – New Media Online GmbH przeciwko
Bundeskommunikationssenat**

(Sprawa C-347/14)

(2014/C 329/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: New Media Online GmbH

Zaskarżony organ: Bundeskommunikationssenat

Przy udziale: Bundeskanzler

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1 ust. 1 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE⁽¹⁾ z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) należy interpretować w ten sposób, że można stwierdzić, iż forma i treść analizowanej usługi są w wymagany sposób porównywalne z formą i treścią rozpowszechniania telewizyjnego, gdy tego rodzaju usługi są także oferowane w przekazach telewizyjnych, które mogą być uznane za usługi masowego przekazu przeznaczone do odbioru przez znaczną część ogółu odbiorców i mogące mieć na nią wyraźny wpływ?

- 2) Czy art. 1 ust. 1 lit. a) ppkt (i) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) należy interpretować w ten sposób, że badając podstawowy cel oferowanej usługi w przypadku elektronicznych wersji gazet, można brać pod uwagę tylko tę część, w której są udostępniane w większości krótkie filmy wideo wykorzystywane w innych działach witryny internetowej tego elektronicznego medium tylko do uzupełnienia artykułów tekstowych gazety online?

(¹) Dz.U. L 95, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd – Plewen (Bułgaria) w dniu 21 lipca 2014 r. – Polichim-SS EOOD przeciwko Naczałnik na Mitnica – Swisztow

(Sprawa C-355/14)

(2014/C 329/08)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd – Plewen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Polichim-SS EOOD

Strona przeciwna: Naczałnik na Mitnica – Swisztow

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „konsumpcja produktów energetycznych” użyte w przepisie art. 1 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2008/118/WE (¹) z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie ogólnych zasad dotyczących podatku akcyzowego, uchylającej dyrektywę 92/12/EWG (²) – w wypadkach gdy chodzi o produkty energetyczne dopuszczone do konsumpcji i wyprowadzone ze składu podatkowego uprawnionego prowadzącego skład podatkowy, sprzedane w ramach transakcji handlowej nabywcy, który nie posiada licencji na produkcję energii elektrycznej ani zaświadczenia zwolnionego od akcyzy końcowego podmiotu zużywającego, i odsprzedane przez tego nabywcę podmiotowi trzeciemu, który posiada licencję na produkcję energii elektrycznej, zezwolenie właściwych organów państwa członkowskiego na odbiór produktów energetycznych zwolnionych z opodatkowania akcyzą i zaświadczenie zwolnionego od akcyzy końcowego podmiotu zużywającego, oraz gdy równocześnie te produkty energetyczne są dostarczane temu podmiotowi trzeciemu bezpośrednio przez uprawnionego prowadzącego skład podatkowy, nie przechodząc w faktyczne władanie nabywcy – należy interpretować w ten sposób, że produkty energetyczne zostają zużyte przez ich bezpośredniego nabywcę, który nie dokonuje faktycznego użycia ich w określonym procesie produkcyjnym, czy też należy interpretować w ten sposób, że te produkty energetyczne zostają zużyte przez podmiot trzeci, który faktycznie używa ich w realizowanym przez niego procesie?
- 2) Czy określenie „wykorzystywane do produkcji energii elektrycznej” użyte w przepisie art. 14 ust. 1 lit. a) dyrektywy Rady 2003/96/WE (³) z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej – w wypadkach gdy chodzi o produkty energetyczne dopuszczone do konsumpcji i wyprowadzone ze składu podatkowego uprawnionego prowadzącego skład podatkowy, sprzedane w ramach transakcji handlowej nabywcy, który nie posiada licencji na produkcję energii elektrycznej ani zaświadczenia zwolnionego od akcyzy końcowego podmiotu zużywającego, i odsprzedane przez tego nabywcę podmiotowi trzeciemu, który posiada licencję na produkcję energii elektrycznej, zezwolenie właściwych organów państwa członkowskiego na odbiór produktów energetycznych zwolnionych z opodatkowania akcyzą i zaświadczenie zwolnionego od akcyzy końcowego podmiotu zużywającego, oraz gdy równocześnie te produkty energetyczne są dostarczane temu podmiotowi trzeciemu bezpośrednio przez uprawnionego prowadzącego skład podatkowy, nie przechodząc w faktyczne władanie nabywcy – należy interpretować w ten sposób, że produkty energetyczne są wykorzystywane przez ich bezpośredniego nabywcę, który nie dokonuje faktycznego użycia ich w określonym procesie produkcyjnym, aby osiągnąć zwolniony od akcyzy cel, czy też należy interpretować w ten sposób, że te produkty energetyczne są wykorzystywane przez podmiot trzeci, który faktycznie używa ich w realizowanym przez niego procesie, aby osiągnąć zwolniony od akcyzy cel, a mianowicie ogrzewanie, na przykład do produkcji energii elektrycznej?